

Marie Oťka Bořek Dohalská

*21.9. 1937

Narodila se do harmonické rodiny. Každý hrál nebo zpíval – muzicírovali maličké Oťce kolem kolébky i navzdory začínající válce. Okupace v zemi poměry změnila, ale pevností rodiny neotřásla.

V letech 1941-1942 se tatínek Oťky tajně zapojil do odboje – jako matematik, logik a muzikant vymýšlel zvukové šifry pro ponorky. Věděla o tom jen babička a maminka.

Právě s ní nosila, Oťka děvčátko, tyto šifry do rukou ředitele školy sester Voršilek.

Na konci války ho nacisté popravili. Tatínka neprozradil.

Mohl tak dávat své dceři důležité, ač jednoduché rady do života:

“Nedělej všechno najednou.” “Řekni si co napřed a co potom.”

V osmi letech ji také věnoval hodinky a doporučil jí: *“Nauč se s tím zacházet.”*

Osvobození prožívali ve vile na Vinohradech. Oťka tam znala každý kout, zahrady, sklepy, susedy i jejich osudy. Tímto jejím světem projížděly tanky s Rudoarmějci v květnu 1945. A vítali je šeříkama.

V roce 1968 tudy projížděl téměř stejný tank, ale za zcela jiných okolností.

To zůstávala okna zavřená.

Vybavena radami od táty, vybrala si Oťka nakonec studium francouzštiny a ruštiny na UK.

Po pár letech se specializovala na francouzskou fonetiku.

Přes všechny trable to byla šťastná léta, protože potkávala skvělé lidi, kteří jí pomáhali a směřovali.

Dostala první umístěnku do Sudet, kde byla jen udusaná hlína jako podlaha a žárovka visela na drátě. Pomalu se ale dostávala na lepší, profesně zajímavější místa.

Do Teplic, poté na pedagogickou fakultu a nakonec na Akademii věd do výzkumu.

Tak se proklestila ke svému povolání, poslání – fonetičky, kterému se s láskou věnuje dodnes.

Brala s chutí různé výzvy, které profesní život nabízel. Vypravila se třeba se svojí studentskou skupinou na nákladové nádraží Žižkov, aby prováděli nevídaný výzkum – luštili hlášení dispečinku, které dokázalo být až nebezpečně nesrozumitelné.

Výzkumy a analýzy dělali třeba i na letištním dispečinku, zemědělském, nebo v Královodvorských železárnách a dostali za ně cenu Akademie věd.

Dnes se těší ze svých zkušeností a zážitků, ze setkání se zajímavými lidmi i z vlastní odborné práce.

Uvědomila si, co všechno bylo dobré a kolik lidí jí pomáhalo.

Celý život se řídila mottem své rodiny: *“Chovej se slušně, mravně a svému stavu přirozeně.”*